

РЕШЕНИЕ

№ 1019

гр. София, 17.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13007** по описа за **2019** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. М. Г., срещу решение от 01.10.2019 г., постановено по н.а.х.д.№ 256/2019 г. от СРС, НО – 101-ви състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-1129/06.12.2018 год., издадено от член на Комисията за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на зам.-председател на КФН, с което на ЗД [фирма] за нарушение на чл. 108, ал.1, във вр. ал.1 от Кодекса за застраховането (КЗ) е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 500 лв., на основание чл.644, ал.2, предл.2 КЗ, във вр. ал.1, т.2, във вр. § 1, т.51 ДР на КЗ.

В жалбата са изложени оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно тълкуване на материалния закон. Неправилно е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, тъй като в АУАН не са посочени обстоятелствата, квалифициращи нарушението като повторно. Твърди се, че е дадена неправилна квалификация на нарушението, тъй като следва да намерят приложение чл.496 и следващите КЗ. Неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Наложено наказание не съответства на целите на чл.12 ЗАНН. Твърди

се, че са налице предпоставките за приложението на чл.28 ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на процесното НП.

Ответникът по касационната жалба- Зам.Председател на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, чрез процесуален представител юр.к. И. Г. я оспорва, като излага доводи за правилността на съдебния акт в писмени бележки, депозираны по делото на 07.02.2020г. Заявена е и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя В. Ш.. Установено е, че на 15.04.2018 г. пред ЗД „Б. И.” е предявена претенция № [ЕГН] от Е. П. чрез нейния пълномощник Г. К. за заплащане на обезщетение на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” по повод настъпило застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие. Към претенцията са приложени доказателства, установяващи нейното основание и размер. На 15.04.2018 г. и на 18.04.2018 г. е извършен оглед на увредения автомобил, въз основа на който е съставен опис на настъпилите увреждания. След 18.04.2018 г. от застрахованото лице не са изисквани допълнително доказателства, обосноваващи основателността на претенцията. Застрахователят се е произнесъл по процесната претенция № [ЕГН] на 20.07.2018 г. като с платежно нареждане е изплатил застрахователното обезщетение в размер на 1550,55 лв. по банковата сметка на П..

Съгласно чл.108, ал.1 КЗ, в 15-дневен срок от предявяване на застрахователната претенция застрахователят е длъжен да се произнесе по нея като или да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивирано становище за отказ от изплащане. Застрахователят е изплатил следващото се застрахователно обезщетение на 20.07.2018 г., т.е. след законоустановения, който е изтекъл на 11.05.2018 г. При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана

административнонаказателната отговорност на дружеството.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от релевираните с касационната жалба пороци.

Съдът намира, че оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон е неоснователно. На първо място твърдението на касатора, че в АУАН следва да са посочени обстоятелствата, сочещи на повторност на нарушението, е неправилно. Повторността не е елемент от фактическия състав на самото нарушение, а е елемент от производството по определяне размера на санкцията. В правомощията на административнонаказващия орган е да определя размера на наказанието и в тази връзка да преценява дали да наложи санкцията, предвидена за повторно нарушение. Такова задължение съставителят на АУАН няма. В ЗАНН не съществува задължение в АУАН да бъде посочена приложимата санкционна норма, поради което не е допуснато соченото процесуално нарушение.

Неоснователно и оплакването за неправилна квалификация на нарушението. Нормата на чл.108 се явява обща - относима до всички застрахователни претенции, докато чл. 496 КЗ урежда пределният срок за произнасяне по застрахователните претенции „Гражданска отговорност“ и не дерогира приложението на чл.108. Застрахователят е длъжен да се произнесе в 15-дневен срок, но ако се наложи да бъдат представяни допълнителни доказателства и това да забави процеса, то крайният срок за произнасяне не може да бъде по-дълъг от посочения в чл.496 КЗ.

Противно на твърденията в жалбата в оспореното НП правилно е посочена датата на извършване на нарушението. Срокът за изпълнение на задължението по чл.108, ал.1 КЗ е изтекъл на 11.05.2018 г., следователно изпадането в забава, респ. извършването на нарушението е на следващия след изтичането на този срок - 12.05.2018 г.

Неоснователно е и искането за приложението на чл.28 ЗАНН. Кодексът за застраховането цели на първо място защита правата и интересите на потребителите. В тази връзка в този кодекс правомощията и задълженията на административните органи са ограничени от законоустановени срокове, неспазването на които се квалифицира като административно нарушение. Настоящият случай е именно такъв – касаторът не е спазил предвидения в чл.108, ал.1 КЗ срок. Вярно е, че от това нарушение формално не са произтекли неблагоприятни последици, но това само по себе си не е достатъчно, за да обуслови приложението на чл.28 ЗАНН. Установено е от доказателствата по преписката, че нарушението е повторно по смисъла на §1, т.37 от ДР на КЗ. Очевидно с наложената санкция за предишното нарушение на чл.108, ал.1КЗ не са постигнали предвидените в чл. 12 ЗАНН цели да предупредят и превъзпитат нарушителя към спазване на установения правен ред. Всичко това обосновава висока степен на обществена опасност на извършеното от касатора нарушение, което изключва приложението на чл.28 от ЗАНН.

Съдът констатира , че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентни административни органи в кръга на предоставените им от закона правомощия. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс. Не се установяват допуснати в хода на административното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да опорочават обжалваното наказателно постановление.

Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.5 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк.М. Х., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева, на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXII Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.10.2019г. постановено по нахд № 256/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 101-и състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. С. П. и К. Д. К. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисия за финансов надзор с адрес: [населено място], [улица] разноски по делото в размер на 80.00 /осемдесет/за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :